

Geneva Lee

ROYAL

Kiss

*Smith wil niets liever dan Belle voor zich winnen.
Maar zij laat zich niet zomaar op de knieën dwingen.*

Deel 5 van de Royal-serie

ISBN 978-90-225-9618-0
ISBN978-94-023-1873-9 (e-book)
ISBN 302

Oorspronkelijke titel: *Covet me*
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: Textcase

© 2015 Geneva Lee
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eindelijk was het zover. Na wekenlang onvermoeibaar zoeken had ik het gevonden. Afgaand op de buitenkant van het gebouw verwachtte ik er niet veel van, maar binnen ontdekte ik dat de ruimte meer was dan vier muren en een paar ramen. De studio was ruim en ondanks de kou die Londen in zijn greep hield nu de winter voor de deur stond, liet een warm licht alles in de ruimte er goed uitzien. Ik had mijn eigen stekkie in Londen gevonden, in het gezellige stadsdeel Chelsea. Hier zou ik de volgende stap in mijn leven zetten.

Natuurlijk had alles, van de muren tot de planken, een nieuw likje witte verf nodig. Of misschien ivoorkleur. Ik zou ook aardig wat meubels moeten aanschaffen, aangezien er nog helemaal niets stond. Maar dat vond ik totaal niet erg. Het had mogelijkheden genoeg. En het juiste prijskaartje.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg mijn haast onmenselijk geduldige makelaar, Julian. Ik vormde voor hem een behoorlijke uitdaging, aangezien hij normaal gesproken bedrijfspanden aan steenrijke corporaties verkocht. Maar hij had geweldig werk verricht door mij zeker de helft van alle bedrijfspanden van het centrum van Londen te laten zien, en zijn doorzettingsvermogen werd nu beloond.

‘Het is perfect,’ mompelde ik, terwijl ik al aan het bedenken was waar ik het kantoormeubilair en de kledingrekken zou neerzetten.

‘De eigenaar zal wel een voorschot voor twaalf maanden willen,’ begon hij op te sommen, maar dat was mij allemaal om het even. Mijn leven kreeg een nieuwe wending. Mijn vage idee begon vaste vorm te krijgen: mijn heuse bedrijfje Bless. Binnen een paar maanden zou het hier vol staan met bureaus en zouden er een hoop jurken hangen. Het was net een droom.

Een inkomende oproep haalde mij uit mijn gedachten. Door dat bekende geluid beseftte ik weer eens dat ik al ontzettend rijk was – rijker dan de meeste vrouwen ooit zouden worden. Ik haalde mijn mobieltje tevoorschijn en wierp een verontschuldigende glimlach naar Julian, maar die stak zijn hand op alsof hij wilde zeggen dat het niks uitmaakte. Hij was de afgelopen week wel gewend geraakt aan al die belletjes tussendoor.

‘Hé, schoonheid.’ Smiths hese stem bezorgde me de rillingen. Als er één man was die mij alleen al met zijn stem een hoogtepunt kon bezorgen, dan was hij het wel. Gelukkig had ik hem dat nooit verteld, want dan zou hij me elk uur bellen.

Het was al erg genoeg dat zijn stem me al een nat slipje bezorgde, al kon dat ook wel komen doordat we al een week lang geen fysiek contact hadden gehad. Hoewel ik niet langer zijn personal assistent was, bleven we voorzichtig en tot dusver hadden we elkaar hooguit twee keer per week gezien. Vanochtend was het al een week geleden. Dat was de langste periode dat we tot nu toe niet aan elkaar hadden gezeten en aan mijn lichamelijke reactie te merken, was dat veel te lang.

‘Ik heb het gevonden,’ fluisterde ik door de telefoon. Meer hoefde ik niet te zeggen. Ondanks de afstand tussen ons had

hij me ongetwijfeld in de smiezen gehouden. En eigenlijk durfde ik ook niet meer zeggen. Ik had geen reden te denken dat mijn nieuwe privélijn afgeluisterd werd, maar aan de andere kant had ik ook geen reden te denken dat hij volkomen veilig was. ‘Bless heeft een stek.’

‘Dat moeten we vieren.’ De ondertoon was niet erg subtiel en ik kruiste mijn benen om het toenemende verlangen tussen mijn benen te temperen.

‘O ja?’ Zoals gewoonlijk kon ik bij het horen van zijn stem alleen nog maar simpele zinnestukjes uitbrengen. Smith Price mocht van mij altijd voor ons beiden beslissen, want die plannen van hem resulteerden steeds weer in geweldige, wilde seks. Ik mocht dan misschien een heleboel problemen hebben, met de seks zat het wel goed. Vanavond in elk geval.

‘Ergens waar we alleen zijn. Wij tweetjes. Ik stuur je wel een adres.’

‘Ja, sir,’ zei ik met een zucht. Even kon het me niet schelen dat Julian hoorde wat ik zei. Mijn woorden waren net zo veelbelovend als Smiths uitnodiging.

De verbinding werd verbroken en ineens was ik weer op aarde. Toen ik me omdraaide, zag ik de grote grijns op Julians gezicht, die naar zijn mobieltje stond te staren.

‘Wie die mysterieuze man van je ook is, ik wil hem wel ontmoeten.’ Julian stopte zijn telefoon weer in zijn borstzakje.

Ik keek hem fronsend aan. ‘Hoezo? Zodat je hem kunt afpakken?’

‘Misschien kunnen we hem delen,’ zei hij plagerig.

‘Nou, dit is een speeltje dat ik echt niet ga delen.’ Het kwam er iets feller uit dan de bedoeling was, maar ik vond dat hij het me niet kwalijk kon nemen. Smith was van mij en gezien de

precaire situatie waarin we zaten, voelde ik me extra bezitterig.

Julian stak zijn keurig gemanicuurd hand op. 'Zolang hij er maar hetzelfde over denkt.'

Daar twijfelde ik geen moment aan.

'Laten we naar het kantoor gaan om het papierwerk te regelen,' zei hij om van onderwerp te veranderen.

Daar had ik wel oren naar.

Het adres dat ik van Smith had doorgekregen, zei me niets. Toen ik echter de gezellige, rustige straat in Holland Park inreed, was ik wel een beetje verbaasd. Ik had een hotel verwacht, niet zoiets huiselijks. Ik keek even op mijn mobieltje en zag dat ik toch echt op de juiste plek was. Ik pakte mijn tas van de passagiersstoel en stapte uit de Mercedes. Ondanks de vredige buurt controleerde ik nog een extra keer of hij goed op slot zat. De auto, een veel te overdreven cadeau van mijn vriendje, was de afgelopen weken zowat mijn tweede thuis geweest. Ik gaf bijna net zo veel om die wagen als om de gever.

Ik bleef stokstijf staan, overrompeld door een vreemd gevoel: ik hield van hem. Onze relatie had in korte tijd al heel wat hobbels overwonnen, maar ik vreesde dat de liefde niet het volgende enorme obstakel zou worden. Geen van ons had het al hardop gezegd. Het was allang duidelijk, maar ik was koppig genoeg om niet de eerste te willen zijn om die kostbare woorden eruit te flappen. Misschien was ik daar gewoon te bang voor. Smith was voor mij nog in veel opzichten een mysterie en uit mijn laatste relatie was wel gebleken dat ik mannen niet altijd juist wist in te schatten.

Maar Smith Price was niet zomaar een man. Hij was veel meer dan dat. Hij had iets dominants, iets heel krachtigs. Niet

alleen benam hij me de adem, hij bepaalde wanneer ik weer zou ademen.

Raap jezelf even bij elkaar, zeg! Ik hing mijn tas over mijn schouder en schudde het vreemde gevoel van me af. Het was vast gewoon koudwatervrees. Ik had hem al bijna twee weken niet gezien. Dat was voor elke vrouw genoeg om aan zichzelf te gaan twijfelen, maar zo'n vrouw was ik toch niet? Niet meer, in elk geval.

Toch greep ik de leuning extra stevig vast terwijl ik het trapje naar de voordeur opliep. Ik voelde de avondbries door de stof van mijn rok heen waaien en dat herinnerde me eraan waarom ik hier was. Ik had op verzoek van Smith in de auto mijn slipje uitgedaan en in mijn tas gestopt. Ik voelde me kwetsbaar en sterk tegelijk. Niet alles ging van een leien dakje tussen ons, maar ik had precies wat hij wilde.

Voordat ik de bovenste tree had bereikt, vloog de deur al open. Daar was precies wat ik wilde. Mijn benen werden week toen ik Smith in zijn donkergrijze, driedelige pak zag staan. Eigenlijk was het onvergeeflijk dat de aanblik van iemand zo'n enorm effect op mij had. Nu moest ik nog binnen zien te komen voordat ik voor hem op mijn knieën zou vallen.

Aan Smiths knappe gezicht viel niets af te lezen toen hij me binnenliet. Desondanks meende ik pretlichtjes in zijn groene ogen te zien en uit het trekje om zijn mond bleek dat hij een glimlach probeerde te verbergen. Die verwaande grijns was al even verleidelijk als de rest van hem. Ik was er als een blok voor gevallen toen we elkaar ontmoetten. Alleen de wetenschap al dat achter zijn peinzende blik dat lachje verscholen zat, maakte me vochtig van onderen.

'Hallo, schoonheid.' Hij nam mijn tas van me over en gooide

hem op de grond. Ik kreeg geen kans hem terug te groeten, want hij had me al opgepakt en droeg me door de hal. Ik had mijn armen om zijn nek geslagen en mijn lippen nodigden de zijne uit om mij te kussen. Maar hij had zichzelf beter in de hand dan ik, want hij kuste alleen mijn voorhoofd en plantte me op de leren bank.

‘Vind je het mooi?’ vroeg hij.

Ik knipperde met mijn ogen, overweldigd door zijn aanwezigheid. Toch dwong ik mezelf rond te kijken in de gezellige kamer. Aan de muren hingen schilderijen die vast buiten de normale prijscategorie vielen en een vuurtje brandde in de rijkelijk bewerkte haard. De uitstraling van het geheel had meer weg van zijn advocatenkantoor dan zijn huis en ik keek hem dan ook vragend aan toen ik ‘ja’ antwoordde.

‘Een van mijn investeringen,’ zei hij, terwijl hij de knoopjes van zijn jasje losmaakte. Hij trok het jasje niet uit en dat mocht ik wel. Ik had vanavond plannen met dat pak van hem.

Verzonken in mijn fantasie had ik niet meteen door dat hij nog iets had gezegd. ‘Wat zei je?’

Smith keek me schuin aan en streek met een zucht door zijn donkerblonde haar. ‘Volgens mij moet jij je eerst even vermaken voor we zaken gaan doen.’

‘Ja, sir.’

Die eenvoudige woorden zetten hem zichtbaar in vuur en vlam, zo hevig dat ik op mijn lip moest bijten om niet te gaan kreunen. Die bijnaam had ik een keer bedacht toen ik uit mijn humeur was en we hadden hem aangehouden toen gebleken was dat hij achter gesloten deuren nogal veeleisend was en ik hem dolgraag bleek te willen behagen.

Smith boog zich naar me toe en legde zijn handen op de

armleuning van de bank. ‘Ik bepaal hier de regels. Heb je een geheugensteuntje nodig?’

Dat klonk als een dreiging, maar tegelijk als een belofte. Ik wist dat hij niet vies was van een beetje billenkoek als ik hem zat te plagen of juist het onschuldige meisje speelde, maar de volle laag had ik nog niet gehad. Die gedachte zou ik eerder een beetje eng hebben gevonden, maar nu ik zijn handen al zo lang niet op mijn lijf had gevoeld, hunkerde ik naar zijn aanraking.

‘Je staat op springen hè?’ Het bleek maar weer eens dat hij mijn gedachten kon lezen. ‘Drijf me niet tot het uiterste, Belle, anders laat ik je nog langer wachten op een pak slaag dan op een orgasme.’

Ik keek hem aan, onwillig te laten blijken dat ik uit het veld was geslagen. Daarom kwam ik overeind en sloeg mijn benen over elkaar, waarbij ik natuurlijk zorgde dat hij goed kon zien wat ik níét droeg onder mijn rok. ‘Dus je hebt dit pand gekocht?’

‘Een paar jaar geleden al.’ Hij liet niet blijken of hij had gezien dat ik van onderen naakt was. Jammer. ‘Ik wilde het verkopen.’

‘Maar dat is er nog niet van gekomen?’ vroeg ik droog. Smith was de enige die zo’n gewild pand in Londen zo lang vast kon houden zonder actie te ondernemen. Het was opnieuw een teken dat hij nogal eigengereid was. Met zo’n vette bankrekening kon hij dat wel, en wij, het gepeupel, allemaal maar onze woonruimte delen.

‘Ik heb nu andere plannen.’ Maar hij weidde er verder niet over uit. Zijn blik kreeg iets koels; blijkbaar dwaalden zijn gedachten af.

Ik slaakte een diepe zucht en wachtte tot hij weer aandacht

had voor mij. Toen dat me te lang duurde, waagde ik het erop. ‘Ik heb je gemist.’

Het was een simpele mededeling, maar er klonk emotie door in mijn stem. Ik had meteen spijt dat ik het gezegd had. Ik had hem beloofd dat ik sterk zou zijn toen hij had uitgelegd hoe de vork precies in de steel zat. Voor melancholie was in onze precaire situatie geen plaats. Ik was grotendeels te druk geweest met het opzetten van mijn onderneming om echt met onze relatie bezig te zijn. Tenminste, overdag. Maar als ik ’s avonds alleen in bed lag, was het al een stuk lastiger. En nu hij voor mijn neus stond, voelde ik weer die pijn die me in mijn eenzame nachten had vergezeld, en die maakte het ineens een stuk moeilijker bij zinnen te blijven.

In plaats van me terecht te wijzen, ging hij naast me zitten en trok me op schoot. ‘Schoonheid.’

Het horen van mijn troetelnaampje maakte het plotselinge verlangen dat door mijn lijf gierde al een stuk minder, maar helemaal weg was het niet.

‘Ik heb de hele middag lopen denken wat ik eens met je zal doen,’ mompelde hij. Hij pakte me bij mijn kin en draaide mijn gezicht zijn kant op.

‘En?’ vroeg ik hoopvol.

Om zijn mond verscheen een flauwe grijns toen hij me een knipoog gaf. ‘Je zult het er vast mee eens zijn. Toch wilde ik eigenlijk eerst even kletsen. Ik heb gehoord dat normale stelletjes hun dag doornemen voordat ze zich uitkleden.’

Stelletje? Dat leek een te banale benaming voor de band die wij inmiddels hadden. En normaal? Dat sloeg ook helemaal niet op ons. Maar toch, het hele idee had wel iets aanlokkelijks.